

Arrest

nr. 286 794 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Colombiaanse nationaliteit.

Op 15 juni 2022 diende de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van haar Nederlandse schoonbroer, de heer R.d.B. op basis van artikel 47/1, 2° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2022 nam gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.202 werd ingediend door:

Naam: A. A.

Voorna(a)m(en): H. A.

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Sincelejo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Voor betrokkene werd een aanvraag tot verblijf als ander familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit, de genaamde R. d. B. (RR xxxxx) in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan de moeder van betrokkene, de genaamde Y. E. A. A.*
- Geldstortingen vanwege de zus van betrokkene en de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.07.2020, 24.07.2020, 04.08.2020, 19.08.2020, 07.09.2020, 17.09.2020, 05.10.2020, 19.02.2022, 25.11.2020, 19.02.2022, 08.03.2022, 25.03.2022, 12.04.2022, 28.06.2022, 12.07.2022, 16.07.2022, 30.07.2022, 04.08.2022, 08.08.2022, 06.08.2022, 18.08.2022 en 25.08.2022*
- Attest dd. 23.05.2022 Adjunct-directeur Internationale Audit*
- Attest dd. 18.07.2022 Toezicht Notariaat en Register*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 04.09.2017 in België verblijft. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de

Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds september 2019 onafgebroken in België verblijft. De referentiepersoon is samen met zijn echtgenote, de genaamde A. A. K. M. , en hun kinderen naar België gekomen. Gezien dit feit, hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. De referentiepersoon heeft immers sinds jaren dat vrij verkeer uitgeoefend, zonder dat betrokkene over het verblijfsrecht beschikte.

Onafgezien daarvan, kan ook niet gesteld worden dat uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van de burger van de Unie van in het land van herkomst en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er werd niets voorgelegd ter staving daarvan. Het gegeven dat betrokkene op 20.06.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor twee periode geldstortingen heeft ontvangen. Van 20.07.2020 tot 05.10.2020 (7 geldstortingen op een periode van nog geen 3 maanden), en van 19.02.2022 tot 25.08.2022. Hoe betrokkene zich tussen oktober 2020 en januari 2022 heeft onderhouden wordt niet aangetoond. Verder blijkt ook uit de geldstortingen dat betrokkene al zeker sinds februari 2022 woonachtig is bij de referentiepersoon. De geldstortingen zijn dan ook pas gedaan na zijn aankomst in België. De geldstortingen aan de moeder kunnen ook niet aanvaard worden aangezien er niet wordt aangetoond dat deze ook diende om in het levensonderhoud te voorzien van betrokkene. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene financieel werd in het land van herkomst of origine.

Voor zover dat betrokkene wenst aan te tonen dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine, ook dit wordt niet afdoende aangetoond. Er wordt gesteld dat betrokkene voor de jaren 2016, 2017 en 2018 geen belastingen heeft ingediend maar er wordt niet aangetoond waar betrokkene tussen 2019 en 2022 was en of hij daar enige vorm van inkomsten had. Het feit dat betrokkene geen eigendom heeft in Colombia doet hier geen afbreuk aan.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.06.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Kortom, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel.

Artikel 47/1,2° stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Hiermede kan de verzoeker niet akkoord gaan.

Vooreerst heeft verzoeker geldstorting aan hem en zijn moeder bijgebracht.

Verzoeker heeft verder nog naar een attest van de Adjunct-directeur Internationale audit en het attest van Toezicht Notariaat en Register toegevoegd aan zijn aanvraag.

Hieruit blijkt dat de verzoeker geen inkomsten had vermits hij geen belastingen heeft ingediend in zijn thuisland en dat hij niet over een onroerend goed beschikt.

Mb.t. tot het attest van Toezicht Notariaat en Register wordt niet gemotiveerd waarom dit niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van onvermogenheid.

Daarenboven is er het bewijs van domicilie. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker bij de referentiepersoon gedomicilieerd is sinds 20 juni 2022 en al zeker woonachtig is op het adres sinds februari 2022.

Verzoeker heeft een groot aantal overtuigende stukken voorgelegd om zijn onvermogenheid en financiële afhankelijkheid aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de verschillende stukken heeft onderzocht. De stukken worden enkel opgesomd. Verwerende partij heeft de voorgelegde stukken als aparte bewijsstukken bekeken zonder het gehele plaatje te bekijken. Er

blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, verdergaand dan het louter opsommen ervan. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper worden besproken.

Tweede onderdeel

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EUrecht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Verzoeker ontving een beslissing gebaseerd op het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is ingevoegd bij wet van 19 maart 2014 (art. 24). Deze wet is een directe omzetting van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden.

Het Handvest is dan ook van toepassing.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer mime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-2771 11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-3831 13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober

2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware1Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Aan verzoeker wordt het verblijf geweigerd omdat niet is aangetoond dat hij ten laste is/was van de referentiepersoon in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag. Dit is echter niet juist.

Verzoeker was reeds in Colombia financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Er zijn bewijzen in het dossier. Verder heeft hij zijn paspoort afgeleverd aan de Gemeente waarin vermeld wordt dat verzoeker een jaar in Malta heeft gewoond als student, ook op kosten van de referentiepersoon. Alhoewel dit zou moeten blijken uit het administratief dossier wordt er in de beslissing niet over zijn verblijf in Malta gerept. Meer nog volgens de bestreden beslissing is het niet duidelijk waar verzoeker zich bevond in die periode.

Dit is niet juist en volledig in strijd met de gegevens van het dossier.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij in casu moet aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon die zij begeleidt of bij wie zij zich wil voegen, ofwel dat zij deel uitmaakt van zijn gezin. In casu oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partij daarvan onvoldoende bewijs aanbrengt. Om die reden weigert de verwerende partij de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij wordt zo een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Hij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van deze laatste. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar enig middel tracht voor te houden blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk de voorgelegde stukken in hun geheel heeft beoordeeld. De verwerende partij concludeert immers als volgt: *“Kortom, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”.*

Waar de verzoekende partij verder aanhaalt dat de verwerende partij niet zou gemotiveerd hebben over het door haar aan het bestuur voorgelegde attest Toezicht Notariaat en Register, mist haar betoog feitelijke grondslag. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“Voor zover dat betrokkene wenst aan te tonen dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine, ook dit wordt niet afdoende aangetoond. Er wordt gesteld dat betrokkene voor de jaren 2016, 2017 en 2018 geen belastingen heeft ingediend maar er wordt niet aangetoond waar betrokkene tussen 2019 en 2022 was en of hij daar enige vorm van inkomsten had. Het feit dat betrokkene geen eigendom heeft in Colombia doet hier geen afbreuk aan.”* Hoewel het attest in deze motivering niet expliciet wordt vermeld hebben deze motieven wel degelijk betrekking op de inhoud van dit attest. De verzoekende partij maakt het tegendeel alvast niet aannemelijk. De verzoekende partij betwist overigens de inhoud van voormelde motieven niet op concrete wijze. Zij stelt wel niet akkoord te zijn met deze beoordeling van de verwerende partij, maar daarmee maakt zij niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Hetzelfde geldt voor de motieven die betrekking hebben op de geldstortingen aan de verzoekende partij en haar moeder. De loutere stelling van de verzoekende partij dat zij van oordeel is dat daaruit wel degelijk blijkt dat zij ten laste was van de referentiepersoon doet er niets aan af dat zij met deze loutere bewering niet aannemelijk maakt dat de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor twee periode geldstortingen heeft ontvangen. Van 20.07.2020 tot 05.10.2020 (7 geldstortingen op een periode van nog geen 3 maanden), en van 19.02.2022 tot 25.08.2022. Hoe betrokkene zich tussen oktober 2020 en januari 2022 heeft onderhouden wordt niet aangetoond. Verder blijkt ook uit de geldstortingen dat betrokkene al zeker sinds februari 2022 woonachtig is bij de referentiepersoon. De geldstortingen zijn dan ook pas gedaan na zijn aankomst in België. De geldstortingen aan de moeder kunnen ook niet aanvaard worden aangezien er niet wordt aangetoond dat deze ook diende om in het levensonderhoud te voorzien van betrokkene. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene financieel werd in het land van herkomst of origine.”.*

Waar de verzoekende partij bovendien voorhoudt dat zij een jaar in Malta zou gestudeerd hebben en daar werd onderhouden door de referentiepersoon, doet dit overigens niets af aan bovenvermeld motief dat het niet wordt aangetoond hoe de verzoekende partij zich tussen oktober 2020 en januari 2022 heeft onderhouden. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 15 juni 2022 (bijlage 19ter) op dit punt enige informatie heeft voorgelegd aan het bestuur. De verzoekende partij kan van de verwerende partij niet op redelijke wijze verwachten dat zij zelf op zoek gaat naar elementen die eventueel kunnen wijzen op het ten laste zijn in het land van herkomst. Het is aan de verzoekende partij zelf om alle nuttige informatie in het kader van haar aanvraag aan de verwerende partij voor te leggen.

Zelfs al zou de verzoekende partij overigens een jaar in Malta gestudeerd hebben, dan nog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het motief dat stelt dat *“De geldstortingen aan de moeder ook niet (kunnen) aanvaard worden aangezien er niet wordt aangetoond dat deze ook diende om in het levensonderhoud te voorzien van betrokkene”* kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij betwist ook niet dat zij reeds sinds februari 2022 bij de referentiepersoon woont. Zij betwist evenmin het motief van de bestreden beslissing dat erop duidt dat met de stortingen vanaf die datum geen rekening kan gehouden worden omdat zij niet aantonen dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van 7 stortingen op een periode van nog geen drie maanden (tijdens de periode voor haar komst naar België) oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

In casu rijst onder meer de vraag hoe het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet concreet dient te worden begrepen.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38). (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, *Jurispr. blz.* 8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, *Jurispr. blz.* I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, *Jurispr. blz.* I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, 106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding

moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman):

Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van het voormelde arrest Rahman:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Voorts blijkt uit het arrest Rahman dat de lidstaten, om tegemoet te komen aan de verplichting om personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid aantonen met de Unieburger gunstiger te behandelen, volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden “overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2 van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 22-24).

Tevens wordt in het arrest Rahman benadrukt dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, teneinde te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, § 38).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Zoals reeds werd opgemerkt, vormt artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn en vereist deze bepaling een nauwkeurig onderzoek van de

persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verder ook motiveert dat *“in eerste instantie (dient) opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 04.09.2017 in België verblijft (...)in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds september 2019 onafgebroken in België verblijft. De referentiepersoon is samen met zijn echtgenote, de genaamde A. A. K. M. , en hun kinderen naar België gekomen. Gezien dit feit, hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de ‘eenheid van familie’ van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. De referentiepersoon heeft immers sinds jaren dat vrij verkeer uitgeoefend, zonder dat betrokkene over het verblijfsrecht beschikte.”* De verzoekende partij laat deze motieven ongemoeid en betwist ze dus op geen enkele concrete wijze. Zij blijven dan ook overeind.

Waar de verzoekende partij verder ook stelt dat het feit dat zij bij de referentiepersoon woont duidt op haar ten laste zijn, maakt zij met deze loutere bewering niet aannemelijk dat de volgende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 20.06.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).”*

Waar de verzoekende partij de schending van haar hoorrecht aanvoert, merkt de Raad op dat artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, in verband met het hoorrecht het volgende bepaalt:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij het verblijf in functie van een burger van de Unie geweigerd en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissingen steunen op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissingen wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Gelet op de toepasselijke regelgeving, dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoekende partij er zich van bewust diende te zijn dat zij, teneinde een verblijf te verkrijgen als ander familielid van een burger van de Unie, diende aan te tonen dat zij in haar land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van deze burger van de Unie. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald de bijlage 19ter van 15 juni 2022 dat de verzoekende partij reeds op het moment van het indienen van de aanvraag expliciet werd gevraagd om binnen de drie maanden bewijzen van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst neer te leggen.

Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden weigeringsbeslissing ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. De Raad wijst erop dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekende partij de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals in casu wel degelijk het geval was.

In het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ligt derhalve geen schending van het hoorrecht voor. Evenmin wordt een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat de verzoekende partij hier niet in slaagt. Zij maakt een schending van het hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet betwist. Zij betwist evenmin de motieven die betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij blijven dan ook overeind.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU